

Ignorància pura?

Polèmica i aplaudida, *El reino* és una pel·lícula tan ben narrada en el gènere de *thriller* com mal resolta com a anàlisi de les estructures corrompudes del poder, tal com escriu eficaçment Marta Medina, crítica d'*El confidencial*. Rodrigo Sorogoyen ha triat un ritme de composició imparabile, veloç, ben organitzat, amb alguns moments estel·lars com ara quan en un balcó l'heroi caigut incita a xerrar i dir *pestes* dels dirigents del seu partit a una antic company de files.

El retrat hiperbòlic del personatge central –un tal Manuel López Vidal– és el més bo del film en la mesura que té un cert gruix humà: no és només un ésser execrable que concep el partit polític com a forma d'enriquir-se sinó que posseeix una certa enteresa en la seua defensa contra el món, contra els altres. La fugida endavant el manté dret. Desorientat, però furiosament actiu. El desenllaç revela, al meu entendre, la impossibilitat, fins i tot artística, de reconèixer la falta de qui roba diners de la cosa pública.

Respondre el perquè m'és difícil: ignorància pura i dura? El catolicisme del sud d'Europa que ho perdona tot? La no-participació en la vida política dels ciutadans? El convenciment que prendre diners no és exactament una falta punible sinó una relliscada, un assumpte clarament menor, i en cap cas punible per la llei humana? La manca d'una moral luterana estricta?

L'encert del film –a banda de l'atreuiment de contar uns fets de

DURANT EL RODATGE DE 'EL REINO', LA DARRERA PEL·LÍCULA DEL DIRECTOR MADRILENY RODRIGO SOROGOYEN, SELECCIONADA A L'EDICIÓ PASSADA DEL FESTIVAL DE CINEMA DE SANT SEBASTIÀ

corrupció contemporanis– és el retrat (im)moral de l'heroi caigut en desgràcia.

Però és clar: el film conta i no s'adona prou del que conta. Vist amb calma: la falta del sentit de culpa (o responsabilitat) és el que determina el comportament del personatge que va inculpant els altres sense cap altra justificació que afirmar vagament que ell feia el mateix que tothom del seu entorn.

El llenguatge de l'heroi, mancat de finor expressiva, és l'exemple magnífic de la impossibilitat d'expressar el seu error, evident per a l'espectador. I en conseqüència la impossibilitat de corregir-se. O entendre.

En aquest sentit no és un heroi clàssic de tragèdia grega que acaba reconeixent la seua falta i expi-

ant-la. No és un heroi a la manera d'Èdip que cerca la veritat. És un heroi inconscient, actiu, irreflexiu, espavilat, que corre veloçment, com el descabdellament del film.

Sorpren l'enorme energia del personatge, que no s'enfonsa quan tots els seus antics companys li giren la cara. Treu energia del seu despit.

El petit monòleg en espiral que clou el film, pronunciat per una bella periodista estel·lar televisiva, no és convincent: ningú de l'entorn i del grup social dominant entén que fer diners abundants en un càrrec polític estatal –autonòmic, no s'està de subratllar la pantalla de televisió– sigui delictes. Ni delictes ni falta. Ni error. Apel·lar a una moral personal que no existeix em sembla estrany i grotesc.